

Hennes värt, hennes gång,
 Hennes tal, hennes sång
 Öro hvar i sin mån
 Af behagen ett lån,
 Och hvar blick ur des ljusfulla öga
 Licknar Änglarnas blick ur det höga.

Will ni se hennes kind,
 Så tag endast och bind
 Några liljor, låt si!
 Med en ros midt uti.
 Hvar gång sådana fransar jag binder,
 Tycks mig just, att jag ser hennes kinder.

En korallfärgad mun,
 Lagom sluten och rund,
 Bland de minsta jag sett,
 Ja, jag swär, nummer ett,
 Prydd med snöhvita perlor till tänder,
 Allas ögonkast till henne vänder.

En förkjusande barm,
 Till Lucretias harm
 Ingenting svarar mot
 Dessa hvålsfwande flöt,
 Der den segrande Kärleken hwilar
 I full rustning med båge och pilar.

Men förgefwes dock will
 Din wäns hand bjuda till
 Måla allt hwad du fått
 Af naturen till lott;
 Den förmatne, som det göra wille;
 Worde först låna hjelp af ditt snille.

Säljes i Björnståhls Bokhandel i Stockholm.

Upsala 1827,
 tryckt hos Em. Bruzelius.

Den äldre flickan.

Jag hinner snart till femtio år,
 Jag säkert ej mer någon friare får;
 Men hwad mitt hufwud mest gör brydd:
 Min fågning är alldeles flydd.
 I forna dar hur roligt det war,
 Att blifwa lorgnerad af hwarje kar!
 Nu se de mig ej mer med begär,
 Fast jag mig halfwägs naken flår.
 All konstens tillhjelp will ej förstå
 Att mer någon älskare få.

Åh! när jag mins de sälla år,
 Som jag framlesde i ungdomens wår:
 Hwar ungekarl sade mig då något grant
 Med många små hjertan till pant.
 Då war jag nyckfull, mulen och twår,
 Nu får jag sitta ensam här —
 Med minnet blott, och ångren quar,
 Fast det mitt allware då icke war.
 Nu är det slut med allt frieri
 Och jag får wißt ogifter bli.

Jag mins en dag så fröjdesfull,
 Då bunden jag blef med en kedja af guld.
 För mig det ej så owanligt war,
 Att älskaren gäfwor mig bar.
 Jag tänkte mig ewigt en gyllene tid,
 Jag dyrkade lyckan som war mig så blid.
 Men hwilket swel — nu är det förbi!
 Och jag kan ej mera sådant få si.
 Af alla dem som offer mig bar
 Har jag ej en enda mer quar.

Bland flere war en unger-swen
 Ut af militären, som ock war min wän.
 Han älskade ömt, han tryckte min hand;
 Han gjorde wäl mera ibland.
 Då gick det på det wanliga sätt,
 Med honom war lifwet så lugnt och så lätt.
 I kärleks-joller dagen framgick,
 Bewis jag sedan deruppå fick.
 Jag tänkte wißt hans maka så bli,
 Men det är alltsammans förbi.

Dock har jag älskat alldramest
 En liten osynlig och låghalter Prest.
 I kärlek han mig öfwade nog,
 Fast han mig omsider bedrog —
 O, hwar gång jag will tänka derpå,
 Mitt tålmod will mig då förgå!
 Nå, nå, jag får wißt ogifter bli.
 Förddmdt! att jag der skulle få si,
 Hur Ulfwen kan i färpålsen bo.
 Gud nåde den karlar will tro!

Jag sårad kom ur denna strid;
 Beslöt att ej gåra med kärleken frid
 Men denna skall så listig och wig,
 Snart slutade detta wårt frig.
 Twå, tre kurtisörer, fredswillkoret war;
 Jag måste då gifwa hwad jag hade quar.
 Jag gjorde allt att få mig en man.
 Ut flickor! om ni tänkte ibland
 Hwad qual det är att gåckader bli,
 Så gick wißt begäret förbi.

Sen lyckan njugg sig från mig wänt,
 Jag fick ta till godo en stackars Student.
 Om dagen han så opptagen war,
 Att han mest om natten blef quar.
 De andra det sågo, processen blef fort,
 Min älskling i djup negligé måste bort.
 En finlig sak — jag blef utan man,
 Rivalerne flydde och hoppet förswann;
 Fast en utaf dem gaf mig en ring,
 Blef dock derutaf ingen ting.

O flickor! — låten wara er,
 Att ej låna brat åt en officer,
 Som ej är rik; men alldramest
 Jag wara er will för en Prest.
 Den ena älskar, och kan intet mer,
 Den andra till godagar hogen er ger.
 Men wälj i tid en redelig man,
 Han ware af hwad stånd han kan;
 Ni eljest kunnen narrade bli,
 Och då är allt gistas förbi.

Den enda.

Enligt tusende rön,
 Finnes ingen så skön,
 Så behaglig och fin,
 Glädlig flicka som min.
 O, Anakreon! hjälp din lärjunge,
 Att asmåla den tåckaste unge!
 Hon naturen är lif,
 Utan prydnader rik;
 Hon är öm som en brud
 Och har själ som en Gud.
 Under löjet hon döljer sin smärta;
 Ty hon äger det stoltaste hjerta.